

เพทุบาย

บทที่ 36

พอถึงบ้าน ฉัตรแก้วก็ซุกตักมารดา ร้องไห้หน้าตาไหลพรากๆ
คุณสม้ยมองงงๆ

“คุณแก้วเป็นอะไรคะ ใครทำอะไร มาถึงก็เอาแต่ร้องไห้”
“แก้วคิดถึงแม่ ไม่นาทิ้งแม่ไปเลย”

“คุณผู้หญิงก็สบายดีนี่คะ ไม่เห็นต้องเป็นห่วงอะไร คุณณี
เธอก็มาช่วยดูแลอยู่ เมื่อวานนี้คุณพรณกับคุณหนูดาก็แวะมาค่ะ”

คุณปราณีตามเข้ามา “หนูแก้วเป็นอะไร มาร้องไห้อยู่อย่างนี้
คุณแม่ก็ไม่สบายใจซิคะ ไม่เอาค่ะ มา.. มีอะไรมาร้องไห้กับป้า”

พอนึกได้เธอก็รีบเช็ดน้ำตา จริงด้วยสิ แม่มีอาการหัวไหล่
รับรู้ตบสนอง เธอรีบกอดจุมพลบโยน “แม่ขา แก้วขอโทษ
นะคะ แก้วแค่คิดถึงแม่มากไปหน่อยเท่านั้นเอง”

“มากับป้าเถอะค่ะ”

ร่างบางลุกเดินตามอย่างว่างาย นั่งลงเคียงกันที่เก้าอี้นวม
ตัวยาวห่างออกไป พอคุณปราณีโอบกอดหญิงสาวก็ซุกกับอกอย่าง
โยยหา

“เป็นอะไรไป ใครทำอะไรบอกป้าสิซิคะ”

เธอได้แต่สะอื้นซุกอกอีกฝ่าย

คุณปราณีเลียบเคียงถามว่า “ทะเลาะกับอัษฎางค์หรือคะ
เขาเมาแล้วก็เสียงดังมาก รมเร้าเฉียวเข็ญถามทางไปไร่คุณเสก
ป้ากลัวว่าคุณกัญจะตกใจก็เลยให้กระดาดแผ่นที่ที่คุณเสกเขียนไว้ไป
ห่วงก็ห่วง แต่ไม่รู้ว่าจะทำยังไงดี ป้าเป็นคนทำให้เกิดเรื่องยุ่งยาก
กับหนูหรือเปล่า”

ฉัตรแก้วมองด้วยน้ำตาคลอตา จะบอกเล่าออกไปก็ไม่กล้า
คุณปราณีคงจะกระทบทกระเทือนใจหากรู้ว่าอัษฎางค์เสียชีวิตแล้ว

“พบค่ะ” เสียงตอบแหบแห้ง

“ทะเลาะกันหรือคะ พอลกลับมาถึงได้เอาแต่ร้องไห้”

ประตูห้องเปิดออก ร่างสูงที่มีสีหน้าขรึมก้าวเข้ามา

“แม่...”

“ป๋อง น้องแก้วเป็นอะไร ใครรังแกบอกแม่สิ”

ชายหนุ่มมองร่างบางที่อิงแอบหน้าตาไหลอยู่กับอกคุณปราณีด้วย
ความรู้สึกตี๋มต่ำ พุดเสียงอ่อน

“แม่... อย่าเพิ่งพุดอะไรเลยครับ แล้วผมจะเล่าให้ฟังทีหลัง”

คุณปราณีจึงเลิกซึก ปล่อยให้ฉัตรแก้วร้องไห้.....

ร่างในชุดไว้ทุกข์นั่งรวมกลุ่มกันอยู่ในที่นั่งตอนหน้าของศาลา
พนมมือตั้งใจฟังพระสงฆ์สวดพระอภิธรรม คุณพรณงามและพิรดา
ให้ยุทธานัชบรรพชามารับฉัตรแก้วที่บ้านก่อนจะมาที่วัดด้วยกัน
ส่วนชัชชัยและปองพล มารถอีกคันหนึ่ง บุษราคัมขับรถมาคนเดียวใน
ฐานะที่รู้จักแม่จะไม่สนิทสนมหนักกับอัษฎางค์

ฉัตรแก้วได้แต่น้ำตาซึม ไม่กล้ามองหน้าพ่อแม่ของเพื่อนชาย
เต็มตา มารดาของอัษฎางค์หันหน้าหนีไปร้องไห้เมื่อเธอเข้าไปไหว้
ทำให้ฉัตรแก้วต้องร้องไห้ด้วยความรู้สึกเสียใจ พอได้จังหวะ เธอก็
เข้าไปนั่งข้างอัญชกา กระซิบกับพี่สาวของอดีตคนรัก

“แก้วเสียใจกับเรื่องที่เกิดขึ้นจริงๆ ค่ะพี่อัญ”

“พวกเรา ก็เสียใจกันทุกคน...” อัญชกาพุดเบาแต่เน้นถ้อย
เน้นคำอย่างเคื่อง坎้น นานมาแล้วที่อัญชกาชิงชิงฉัตรแก้ว ที่แย่ง
หัวใจของชนะชนไปจนหมดโดยที่ฉัตรแก้วไม่เคยรู้ตัว

“...พวกเราเสียใจตั้งแต่เธอบอกเลิกกับอัษฎางค์ แล้วเขาก็
เปลี่ยนไปเป็นคนละคน กลับมาบ้านที่ไรก์หน้าตาหมองคล้ำ เอาแต่
เมาเหล้าไม่พุดไม่จากับใคร... ความจริงเขาตายตั้งแต่ตอนนั้นแล้ว...”

ฉัตรแก้วได้แต่ร้องไห้ ยินยอมรับการกล่าวโทษโดยไม่โต้เถียง
“ลองคิดถึงหัวใจคนที่ เป็นพ่อแม่และพี่สาวดูบ้างสิ... บ้านเรา
มีกันเพียงแค่นี้ อัษฎางค์เป็นความรักและความหวังของคน...”

อัญชกาซันน้ำตา “...พวกเราไม่คิดว่าเธอจะใจดำกับอัมถึงขนาดนี้ เห็นคบกันมาตั้งหลายปี มีอะไรก็น่าจะค่อยๆ พุดกัน ไม่ใช่จู่ๆ ก็ทำเหมือนอัมเป็นเศษขยะ ไม่รู้ว่าจิตใจของเธอทำด้วยอะไร...”

คนถูกประณามก้มหน้า เช็ดน้ำตาที่ไหลมากชิ้นเรื่อยๆ

ปองพลที่เฝ้ามองอยู่กับซัชชยต้องลุกเดินมากระซิบเรียก “มานี่เถอะ คุณแก้ว” มืออุ้งจับแขนดึงให้หญิงสาวลุกตามมานั่งข้างๆ พรรณงามชะโงกหน้ามาจากข้างหลัง “ไปนั่งให้เขาต่อว่า อยู่ทำไม อัมวางค์เอาแต่ใจตัวเองต่างหาก ครั้งนี้ก็เกือบจะพาให้เราตายไปด้วย ทำไมแก้วไม่เถียงเข้าไปบ้างล่ะ”

ปองพลมองคนที่ได้แต่ร้องไห้อย่างหนักใจ หันไปบอกซัชชยอย่างเคร่งขรึมว่า “กลับกันเถอะครับพี่ซัช”

“นายพาแก้วกลับไปก่อน ประเดี๋ยวพี่จะนั่งแท็กซี่ตามไป”

ชายหนุ่มจึงหันมาจับมืออีกฝ่าย

“คุณแก้ว กลับบ้านกันเถอะ”

เธอลุกตามโดยดี รวากับว่าเจ้าของมืออุ้งนั้นจะบงการอย่างไรก็ได้ทั้งสิ้น คุณพรรณงามมองตามอ้าปากค้าง หันไปจับแขนยุทธนา

“ยุทธจะให้นายปองพาแก้วไปหรือ”

ยุทธนาจึงลุกเดินตามมาหา รู้ดีอยู่เต็มอกว่าร่างสูงที่เกาะกุมมืออีกฝ่าย เป็น “ศัตรูหัวใจ” ที่เขาอยากจะทำด้วย

“แก้วจะกลับหรือ เดี๋ยวไปกับพี่ก็ได้”

ฉัตรแก้วได้แต่เช็ดน้ำตา ปองพลพุดขรึมๆ ว่า

“ให้คุณแก้วกลับเถอะครับ”

สีหน้าบอบช้ำของหญิงสาวทำให้ชายหนุ่มต้องหลีกทางให้

“พรุ่งนี้พี่จะไปหาที่บ้าน”

บุษราคัม มองตามจนร่างทั้งสองประคองกันหายไปจากสายตา เธอพุดกับยุทธนาเมื่อชายหนุ่มเดินกลับมา นั่งข้างๆ ว่า “ตกลงจิงเลย ฉันทกลงเข้าใจผิดมาตั้งนานว่าน้องแก้วไม่ชอบคุณปอง”

ยุทธนาไม่ตอบ สีหน้าเคร่งขรึมสะท้อนความผิดหวัง.....

มืออุ้งที่จับจูงให้เดินตาม ส่งให้ขึ้นนั่งในรถ ชายหนุ่มโน้มร่างเข้ามาปรับเบาะเก้าอี้ให้เอนลง เสียงถามอ่อนเออาใจ

“สบายขึ้นไหม”

“ค่ะ”

รถเคลื่อนออกจากที่อย่างเงียบเชียบ เธอหนึ่งนั่ง อีกฝ่ายไม่วายหันมามองเป็นระยะอย่างห่วงใย สิ่งที่ตามก่อกวนในใจทำให้เธอน้ำตาไหลจนต้องยกผ้าเช็ดหน้าผืนเล็กที่กำไว้จันยับเย็นขึ้นเช็ด

คนที่หันมามองปลอบว่า “อย่าคิดมากเลยครับ มันไม่ได้ทำให้อะไรดีขึ้นมา ถึงอย่างไรเขาก็ตายไปแล้ว”

“คุณพ่อคุณแม่กับพี่อัญเคยรักแก้ว เดี๋ยวนี้พวกเขาเกลียดแก้ว... แก้วเป็นคนทำให้อัมตาย...” เสียงพุดแทบจะฟังไม่รู้เรื่อง

“คุณแก้วไม่ใช่คนที่ทำให้อัมตายสักหน่อย”

“ใช้ชัคคะ อัมตามไปเขาใหญ่เพราะแก้ว แก้วไม่รู้ว่าเขาคิดอะไร แต่เขาก็อยู่ตรงนั้น...ในรถที่จมน้ำ....” น้ำเสียงเธอสะท้อนความรู้สึกครั้งนั้นตามมาหลอกหลอน เธอสอ่ล็กน้ำครั้งแล้วครั้งเล่า จนหมดความรู้สึกไป ยังจดจำภาพของเพื่อนชายไร้สติที่จมนลงด้วยกันและภาพร่างสูงใหญ่ไร้วิญญาณที่ถูกพวกคนงานลากขึ้นฝั่ง “...เขาตายแล้ว...”

“พยายามลืมมันเถอะครับ อย่าให้ความจำตรงนั้นตามมาหลอกหลอนอีกเลย”

“เขาคงทุกขี้ใจมากจริงๆ... บังเอิญแก้วรถลัมหมดสติไป เขาคงจะพยายามช่วยถึงได้อ้อมแก้วขึ้นรถ คงตั้งใจจะพาไปหาหมอ หรือไม่ก็พากลับบ้าน แต่ว่าหลงทาง... เอ หรือว่าเขาเป็นทุกข์จนตั้งใจจะฆ่าตัวให้ตายไปพร้อมๆ กันจริงๆ ก็ไม่รู้” เธอสะอื้นให้ออกมาอีกครั้ง

“อย่าเตาดีกว่า มันได้แต่บั่นทอน ไม่ได้ทำให้อะไรดีขึ้น”

“แก้วผิดเองทั้งหมด.....”

ชายหนุ่มต้องจอตารถ ดิ่งแขนให้เธอหันมา

“ฟังผมนะ คุณแก้วไม่ผิด ไม่มีส่วนต้องรับผิดชอบการตายของอัยฎางค์ทั้งสิ้น”

เธอสะอึกสะอื้นราวกับเด็ก ๆ “แก้วผิดค่ะ ผิดตั้งแต่ตอนที่คิดจะเลิกกับอัยแล้ว แก้วเป็นฝ่ายขอเลิก... ไม่ใช่เพราะว่าเขาไปมีผู้หญิงอื่น แต่ว่าเป็นเพราะแก้วรักเขาไม่พอแล้วเอาเรื่องที่เขาเผลอเรอชั่วคราวชั่วคราวไปกับผู้หญิงอื่นมาเป็นข้ออ้าง”

“คุณแก้ว... ทุกคนมีสิทธิ์ที่จะเลือกทางเดิน และเลือกสิ่งที่พอใจอย่าโทษตัวเองเลย การที่คุณแก้วบอกเลิกกับอัยฎางค์ไม่ใช่เรื่องเลวร้ายอะไร มันเกิดขึ้นได้เสมอกับทุกๆ คน”

หญิงสาวสายหน้า “ลองให้เพื่อน ๆ รู้เรื่องก่อนซิ พวกเขา คงจะต้องโทรศัพท์มาไม่หยุดหรือไม่ก็มาหาที่บ้าน แก้วไม่รู้ว่าจะรับมือยังไง พวกเขาคงจะพากันลงโทษแก้วแน่ ๆ เลย”

“เพื่อน ๆ จะยุติธรรมถึงอย่างนั้นเชียวหรือ”

“ตลอดเวลาหลายปีมานี้ แก้วมีแต่อัยคนเดียวคอยช่วยเหลือดูแลทุกอย่าง ตอนที่มึนกับคุณเสกกลางหนังสือพิมพ์ แก้วก็แทบจะรับโทรศัพท์ไม่ไหว ตอนนี้แก้วทำให้อัยเสียใจเอาแต่กินเหล้าเมาจนมาฆ่าตัวตายอย่างนี้ แล้วจะให้พวกเขาคิดกันยังไงล่ะคะ”

ชายหนุ่มถอนใจ

“แก้วจะหลบไปอยู่ที่ไหนดี....” เธอรำพึงอย่างวิตกทุกซักร้อน

“ถ้าต้องการคำแนะนำ ผมอยากให้คุณแก้วเข้มแข็ง ทำใจให้หนักแน่น... แต่ถ้ารับไม่ไหวจริงๆ อยากจะหลบหน้าผู้คนไปสักพัก จนกว่าจะทำใจได้ ผมก็ไม่ขัดข้อง... ไม่ว่าคุณแก้วจะตัดสินใจอย่างไร ผมยินดีที่จะอยู่เคียงข้างคุณแก้วเสมอ”

“พี่ป๋องหมายความว่ายังไง ที่บอกว่าอยู่เคียงข้างแก้ว ถ้าแก้ว จะไปอยู่ที่อื่นไกลๆ พี่ป๋องจะไปกับแก้วหรือเปล่า”

“ถ้าคุณแก้วไม่ว่า ผมจะตามไปทุกที่”

“พี่ป๋องแบ่งภาคได้หรือ ทุกคนต้องการพี่ป๋องทั้งนั้น”

“ถ้าคุณแก้วหมายถึงรสริน ผมตอบได้เลยว่าเขาไม่ขัดข้อง”

“พี่ป๋องรู้ได้ยังไงคะ”

เสียงตอบขึ้นปรา่แปร่ง “คำนี้เขาก็ไปกับคุณเสก”

“พี่ป๋องปล่อยให้เขาไปทำไม”

“พี่บอกแล้วไงครับว่าทุกคนมีสิทธิ์ที่จะเลือกทางเดินของตัวเองว่าแต่ว่าคุณแก้วรู้อย่างนี้แล้วโกรธหรือเปล่า”

“แก้วอาจจะยังสับสนอยู่ก็เลยไม่รู้ว่าจะตัวเองรู้สึกอย่างไร”

หญิงสาวตอบซื่อๆ “แก้วควรจะโกรธหรือเปล่าคะ พี่ป๋อง” เธอ ย้อนถาม “พี่ป๋องบอกซิว่าคนปรกติเขาจะรู้สึกกันยังไง”

“คุณแก้วปรกติดีทุกอย่าง”

“แก้วไม่แน่ใจค่ะ แก้วอาจจะเพี้ยนไปแล้ว ทำไมความรู้สึก ความรู้สึกถึงได้ไม่เหมือนคนอื่นๆ เขาเลย”

“ที่คุณแก้วไม่โกรธ เพราะว่าคุณไม่ได้รักคุณเสก และพี่ดีใจที่ได้รับรู้ อย่างนั้น”

“แต่ว่าพี่ป๋องล่ะ โกรธรสรินหรือเปล่าคะ”

น้ำเสียงตอบเคร่งขรึม “พี่โกรธ... และเจ็บด้วย แต่ไม่มากจนทนไม่ได้หรอกครับ”

“พี่ป๋องรักรสรินมากใช่ไหม” เสียงถามขมขื่น

“เปล่าเลย... แต่ความรู้สึกของคนเราซับซ้อนเกินกว่าจะอธิบายได้นะคุณแก้ว มันอาจจะมีความผูกพัน ความเห็นแก่ตัว ถือสิทธิ์เป็นเจ้าของ... ทำยังไงได้ พี่เป็นแค่มนุษย์ธรรมดาคนหนึ่งเท่านั้น”

“พี่ป๋องไม่ธรรมดาหรอกค่ะ” นัยตาของคนพูดทอประกายบอกความในใจ “สำหรับแก้ว พี่ป๋องเป็นคนที่พิเศษที่สุด”

ชายหนุ่มยิ้มกระจ่างอีกครั้ง “พี่ดีใจที่ได้ยินอย่างนั้น”